

C A R M E N M O L A

PURPUROVÁ
SIEŤ

Ljndeni

Purpurová sieť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Carmen Mola
Purpurová sieť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PURPUROVÁ SIEŤ

C A R M E N M O L A

PURPUROVÁ SIETĚ

Zo španielčiny preložil
Milan Kopecký

Ljndeni

Prvá časť

BUDEM SA MODLIŤ

Budem sa modliť, za teba,
ktorá v srdci nosíš noc,
a ak budeš chcieť, uveríš.

Žena sedí v aute a čaká, myšlienkami ďaleko od vianočného ruchu za oknami. Sprvu si myslela, že ju rozptylí rádio, nemôže však vystáť silené veselie spíkrov, tú ich potrebu za každých okolností vnucovať poslucháčom radosť. Do toho rozhlasové reklamy, už samy osebe protivné a v tomto období neznesiteľné. Ešte jedna koleda a asi ju vystrie. Rádio radšej vypne, nemá náladu oslavovať.

Pozrie sa na hodinky. Je neskoro, postriežka trvá dlhšie, než čakala. Unavená myseľ podlieha hypnotickému účinku premávky, neónových svetiel, neformnej ľudskej masy valiacej sa ulicami. Žena vystúpi z auta, aby si natiahla nohy, decembrový chlad zalieza do nosa, do uší, pod kožu. Zamieri k trhu svätého Michala a ulicou Rodrigo sa dostane na námestie Plaza Mayor. V záplave ľudí nemá šancu nájsť muža, s ktorým prišla.

Keď sa vráti k autu, dvaja mestskí si zapisujú jej evidenčné číslo. Rozbehne sa k nim, ospravedlňuje sa, ako vie. Už ide, manžel ešte vyberá stromček na trhu, potrvá to len minútku. Má šťastie – zatiaľ pokutu nezadali do systému, policajt s blokom jej dohovori, aby preparkovala. Zbytočne by mu vysvetľovala, že všetky vyhradené miesta sú obsadené. Rozumnejšie bude nerisikovať, že si to policajt rozmyslí, naštartovať, obísť blok a modliť sa, aby medzitým odišli, pretože ona sa odtiaľ nemieni pohnúť.

Iba čo v úzkej uličke vyjde dvoma kolesami na chodník, nech majú autá kadiaľ prejsť.

Postriežka sa preklpila do háklivej fázy. Už niet priestoru na chyby. Ak sa policajti vrátia, dajú jej pokutu, ona si však nemôže dovoliť pútať pozornosť ani dať auto zapísať.

Popri aute prejde skupina hulákajúcich turistov v oranžových parochniach. A potom on – Dimas. Za ruku vedie päť-, šesť-ročné dieťa. Žena naštartuje. Musí prehltnúť trpkú slinu, keď vidí, že sa chlapec rozpráva s Dimasom ako syn s otcom. Do konca akoby sa usmieval. Keď muž otvorí zadné dvere a sadne si s chlapcom do auta, žena zachytí útržok ich konverzácie: Len pokoj, vezmeme ťa za mamou, neboj sa.

Spevavá intonácia, akou sa rozprávame s deťmi, znie z Dimasových úst neprirodzene, priam zlovestne. Teraz sa obráti k nej:

„Čo je, doriti, ideme, nie?“

Zmena tónu prevapí aj chlapca. A vylaká. Auto vyrazí po ulici Mayor smerom do Bailénu, lenže v hustej premávke sa nedá ísť rýchlo. Chlapec kričí, pýta sa, kde je mama, už pochopil, že muž bol k nemu milý iba akože, bola to pasca, do ktorej sa lapil. Muž prudkým zauchom ukončí chlapcov nárek. V tichu počuť len tlmené čkanie. Žena v spätnom zrkadle hľadá chlapcov pohľad.

„Ako sa voláš?“

Chlapec odpovie tenkým, rozochveným hláskom.

„Lucas.“

Prvá kapitola

Na obrazovke sa vyníma prázdny, bezútešný priestor. V strede stojí drevená stolička, vzadu na hrubej murovanej stene je zavesený veľký monitor. Nikto ani len netuší, čo bude nasledovať, napriek tomu sa pripája čoraz viac počítačov. Za niekoľko minút je ich už takmer sto. Používatelia sa navzájom nepoznajú, hoci budú sledovať to isté divadlo. Väčšina je zo Španielska, nájdu sa však aj Portugalčania, Mexičania, Brazílčania... Najčastejšie ide o mužov od tridsaťpäť do päťdesiat rokov, sem-tam sa vyskytne nejaká žena, dôchodca, ba aj maloleté dieťa. Každý z nich zaplatil požadovaných šesťtisíc eur v bitcoinoch a zabezpečeným spôsobom, takže po transakcii nezostanú stopy.

Monitor vzadu na stene sa rozsvieti. Objaví sa na ňom zelený trávnik futbalového ihriska. Hráči sú už pripravení vybehnúť na hraciu plochu, kamera preostruje z jedného mena na druhé. Bude sa hrať zápas skupinovej fázy Ligy majstrov medzi Realom Madrid a Spartakom Moskva.

Pripojení používatelia nemajú záujem o futbal. Organizátori chcú takto iba ukázať, že vysielajú naživo. Zákazníci zaplatili vysokú sumu a musia vedieť, že sledujú priamy prenos, nie obyčajný záznam.

Hráči vybiehajú, každý drží za ruku malého chlapca alebo dievča, fotografujú sa, zdravia, vypočujú si hymnu, žrebugujú o stranu. Zápas sa začína.

Lopta je už v hre, no šou zatiaľ neodštartovala. Používatelia pri počítačoch zaplatili za to, aby videli, ako istá žena, v podstate ešte dieťa, zomrie pred ich očami.

„Mám to!“

Výkrik Mariajo naruší pokojnú atmosféru v sídle Útvaru kriminálneho vyšetrovania. Čakali dva mesiace, kým toto zvolanie začujú.

„Určite?“ spýta sa Orduño.

„Jednoznačne. IP adresa, ktorú sledujeme, sa pripojila. Udalosť, ako to nazývajú oni, sa začína o štvrt' na desať, máme ešte pätnásť minút. Začnite obvolávať ľudí, kým to overím.“

Operačný plán je pripravený niekoľko týždňov, čakali iba na Mariajo, asi šesťdesiatročnú hekerku, kým dá pokyn na jeho spustenie. Každý vie, aká je úloha od tohto okamihu: Elena Blanco s Mariajo pôjdu na miesto, odkiaľ sa pripojil sledovaný počítač, s nimi špeciálna zásahová jednotka. Zárate, Chesca a Orduño budú čakať na pokyny v Operačnom centre vzdušných síl Štátnej polície a Buendía bude mať pohotovosť v sídle útvaru, v prípade potreby zabezpečí kolegom pomoc.

„Zavolaš Záratemu?“

„Zavolaj mu ty, ja pohľadám Elenu,“ Chesca nezmenila názor na nového kolegu v útvare, neznáša ho.

Mariajo rýchlo ťuká do klávesnice. Ani jeden z kolegov nevie, čo presne robí, len tušia, že čosi našla a nezastaví sa, kým nezistí, kto za tým stojí.

„Svine,“ hlesne znechutene. „Dnešným predstavením je smrť v priamom prenose.“

„Vieme to zastaviť?“

„Skúsime to, ale musíme sa dostať do Rivasu.“

Keď dávajú v televízii futbal, chodí Elena do klubu Cher's na ulici Huertas. Tam sa nevysielajú futbalové zápasy, iba videá, na ktorých sa objavujú texty piesní, ktoré vyblakujú hostia.

„Nezaspievaš si Minu?“

„Dnes nie, občas treba zmenu. Dnes by som si dala Adriana Celentana a jeho *Pregherò*.“

Len čo skončí dievča, ktoré spievalo *Soy rebelde* od Jeanette, bude na rade ona so svojím: *pregherò, per te, che hai la notte nel cuor e se tu lo vorrai, crederai*. Slová nepotrebuje – nikdy ich nepotrebuje –, text pozná naspamäť.

Ešte vždy znie pieseň od Jeanette, keď jej zavibruje telefón.

„Rivas? Dobré, idem. Dorazím tam zároveň s vami. Sú všetci na určených miestach?“

Elena sa dnes nepredvedie. Zastúpi ju Carlos, ďalší zo zvyčajných účinkujúcich: *budem sa modliť, za teba, ktorá v srdci nosíš noc...*

Na obrazovke sa objaví dievčina, stojí vedľa stoličky. Vyzerá omámená, hoci všetci vedía, že jej nedali sedatíva. Nikto nechce zmierniť jej utrpenie, práve naopak: čím väčšími bude trpieť, tým lepší zážitok. Ak by necítila bolesť, nestálo by to za to, bolo by to ako pozeráť sa na zákrok v operačnej sále. A kto už by platil za to, aby sledoval chirurgov pri práci? Klienti vynakladajú nemalé peniaze, aby videli utrpenie a smrť.

Ak sú tam, ak si dali tú námahu a riskovali, aby sa pripojili na Purpurovú sieť, ak dopredu zaplatili v bitcoinoch požadovanú sumu, ak čakali, kým im príde správa s dátumom, hodinou a spôsobom pripojenia, tak len preto, lebo dôverujú organizátorovi. Dimasovi. Diváci mu nikdy nevideli do tváre, lebo nosí

masku ako mexickí zápasníci, ale poznajú jeho gestá, tak ako futbaloví fanúšikovia spoznajú hráča s loptou podľa pohybov a miesta na ihrisku. Dimas má rovnako nezameniteľné ťahy ako Messi či Cristiano Ronaldo. Niektorí si dokonca myslia, že keby videli Dimasa na ulici, spoznali by ho podľa chôdze.

Dievčina je pekná a mladá, veľmi mladá – možno je plnoletá, no ak áno, tak nie dlho –, je to tmavovláska s veľkými očami. Podľa črt by mohla byť Španielka – to sa cení vysoko, a ešte vyššie, ak je namyslená, jedna z tých, čo si vždy žili ako v bavlnke –, ale mohla to byť aj Maročanka. Nieкто, koho nie je možné počuť cez počítač, jej zrejme dáva pokyny, pretože si sadla na stoličku. So strachom sa obzerá okolo seba, je zrejmé, že nevie, čo sa bude diať, čo má čakať. Možno ju čaká utrpenie, o ktorom ani len netušila, že by dakto mohol spôsobiť ľudskej bytosti.

Druhá kapitola

Hovorí sa, že Rivas-Vaciamadrid, napriek nešťastnému názvu, je jedno z miest s najlepšou kvalitou života v Madride – siedmym najbohatším mestom v Španielsku, štvrtým s najnižším počtom ľudí ohrozených chudobou. Je to raj, v ktorom ľudia nemajú problémy. Bytové domy sa striedajú s radovou zástavbou, žije tu veľa mladých, dobre situovaných rodín, k dispozícii majú množstvo športovísk a miest na rôzne voľnočasové a kultúrne aktivity. Život v Rivas je príjemný, je to príklad, ako vyzerá udržateľné mesto, kde sa oplatí bývať a vychovávať deti. Preto sa Alberto chcel usadiť práve tam, aj keď spočiatku mal problémy so splácaním hypotéky za rodinný dom so záhradou a s bazénom. Neskôr sa však finančná situácia Roblesovcov zlepšila. Teraz sú hrdí na svoj dom, na susedov, na nový, nedávno kúpený Lexus, ale aj na to, že dosiahli to najlepšie, čo bolo v ich silách.

Hoci sa leto ani nie o týždeň skončí, stále je dosť teplo a Sandru nikto len tak ľahko nedostane z bazéna. Treba sa na ňu nahnevať, pohroziť jej trestom.

„Ak okamžite nevylezieš, vypustím bazén,“ okríkne ju otec.

„Vypúšťať bazén je zakázané, volá sa to plytvanie vodou,“ odvrkne mudrlantsky Sandra.

„Tak potom všetku vypijem, to nie je plytvanie.“

Sandra sa rozosmeje, inak ju človek neprinúti, aby poslúchla. Alberto zabalí dcéru do uteráka a tak ju v náručí odnesie do domu. Obidvaja sa ďalej zabávajú na predstave, ako otec vypije vodu z celého bazéna. V kuchyni Soledad pripravuje večeru.

„Na čom sa smejete?“

„Otec vykladá somariny. Čo bude na večeru, mami?“

„Rajčinová polievka s cestovinou a krokety.“

Alberto nevie, prečo sa dcéra vypytuje, to isté jedia dva, tri razy do týždňa: polievku z konzervy a mrazené krokety. Variť nebaví ani jeho ani manželku a Sandra takto kladie oveľa menší odpor pri jedle, než keď sa jej snažia naservírovať niečo zdravšie – pamätný bol najmä pokus s brokolicou. Jeho by matka nikdy nekrmila mrazenými potravinami, keď bol malý, krokety pripravovala poctivo – dvoma lyžicami, jednu po druhej.

„Daniel nebude jesť s nami?“

„Vraj sa učí.“

„Učí? Stavím sa, o čo chceš, že keď pôjdem hore, nájdem ho hrať sa na počítači. Jednu z tých hlúpych hier, v ktorej zabíjajú ľudí.“

„Nehovor pred ňou také veci. A sadni si, vychladne ti to.“

Alberto sa uvelebí pred televízorom. Zvuk je stlmený, Real Madrid hrá so Spartakom stále bez gólov. Moskva si vypracuje šancu na gól, strelec akoby zázrakom minie.

„To akože budeš pozerať futbal?“

„Veď je to stíšené, nechaj mi aspoň obraz,“ vyhovára sa Alberto.

Sandra je dnes poriadne hladná, keď si zapláva, vždy má skvelý apetít. V pokoji večerajú a on podchvíľou šibne očkom po obrazovke.

„Nezabudni, že v nedeľu ideme na obed k mame.“

„Lenže to bude asi posledný vhodný deň na kúpanie,“ namietne Alberto. „Preložme to na budúci víkend, nech si Sandra ešte užije vodu.“

„Áno, mama,“ modlíká dcéra. „Bude to posledný deň na kúpanie.“

Soledad už nestihne odpovedať, vyruší ju prudký, hlasný úder. Vchodové dvere sa rozletia – vyrazili ich baranidlom – a do domu sa nahrnú policajti, možno zásahová jednotka, čo Soledad s Albertom poznajú len z televíznych seriálov. Za nimi vojde žena, asi štyridsiatnička, nemá uniformu a podľa všetkého ani zbraň.

„Nikto sa ani nepohne. Kde je počítač?“

„Ktorý?“ spýta sa Soledad preľaknuto. „Máme ich niekoľko.“

„Daniel je u seba v izbe.“ Deväťročná Sandra jediná pochopila, koho hľadajú.

Keď Daniel začul buchot na prízemí, bolo mu jasné, že idú po ňom. Vie, že musí odpojiť počítač, ale niečo mu v tom bráni, predstavenie naňho pôsobí ako magnet. Dimas za desať minút ukázal, že nie je hocikto, že je umelec. Hneď na úvod, keď sa dievčina rozkričala a prosila o milosť, jej takú vrazil do brucha, že sa bez dychu zlomila v páse. Potom jej začal strhávať oblečenie. Dievčina plakala, ničomu nerozumela, ale už vtedy jej asi došlo, že to bude pre ňu ťažká noc.

Daniel počuje kroky viacerých mužov na schodoch a nevie, či im má ísť v ústrety, či vyskočiť cez okno, alebo si ľahnúť do postele s knihou, akoby sa nič nedialo. Nestihne urobiť ani jedno. Monitor vypne iba o sekundu skôr, než dvaja muži v bojových uniformách vpadnú dnu a jedným úderom ho zložia na posteľ. Za nimi prichádzajú dve ženy. Staršia z nich si sadne za počítač, ovláda ho presnými pohybmi.

Daniel sleduje, ako žena do jedného zo vstupov zapája akési zariadenie, potom zapne monitor. Napriek strachu, ktorý mu paralyzuje celé telo, nazerá žene cez plece, chce vidieť, čo robí.

Video sa prenáša na celú obrazovku. K dievčine a Dimasovi pribudol ďalší muž, na hlave má kuklu a namiesto časti ruky kovovú protézu. Dievčine do tváre nevidno, má ju zaliatu krvou.

„Ako sa môžeš na také čosi pozeráť?“ ozve sa mladšia zo žien. Daniel počuje v jej hlase skôr úžas než výčitku.

„Čože? To čo je?“ bráni sa Daniel. „To som nepozeral!“

„Odvedte ho.“

Jeden z dvojice policajtov ho prudkým pohybom vystrčí z dvier. Tam stojí otec.

„Dúfam, že ide o omyl, že je to určite len omyl,“ povie mu otec so zmučeným výrazom na tvári.

Daniel by bol radšej, keby ho objal. Cíti sa ako decko, ktoré vyparatilo nejakú hlúposť, ale vie, že toto bude horšie, oveľa horšie. Teraz to naozaj poslal.

Tretia kapitola

Chesca, Orduño a Zárate čakajú v hangári Operačného centra vzdušných síl na letisku Cuatro Vientos. Štyri vrtuľníky sú pripravené okamžite vzlietnuť, len čo dostanú rozkaz. Majú najvyššiu prioritu a riadiaca veža im dá povolenie na štart, hneď ako o to požiadajú. Ide o vrtuľníky EC135, prispôbosené na nočný let, s kapacitou sedem osôb a letovou rýchlosťou dvestopäťdesiat kilometrov za hodinu. Stroje majú vlastný tím agentov, ozbrojených a pripravených konať.

Príslušníci Útvaru kriminálneho vyšetrovania majú na sebe modré uniformy, nevelmi odlišné od vojenských. Ľahko sa dá vydedukovať, k akej jednotke patria. Orduño, ktorý bol kedysi členom elitnej zásahovej jednotky, kým ho Elena nezískala pre seba, sa vôbec nelíši od príslušníkov síl pre špeciálne operácie. Ani Chesca nie, na to trávi priveľa času v posilňovni, aby medzi nich zapadla. Zárate je svalnatý, vysoký a silný muž, no spôsob, ako nosí uniformu, pripomína trochu úradníka, ktorý sa minul povolaním.

„Len sa naňho pozri, ten akoby vypadol z amerického vojnového filmu,“ povie Chesca. „Vyzerá ako nováčik, ktorého hneď na začiatku vykopnú, ale on túži napriek tomu ďalej bojovať namiesto brata, čo padol v Zálive.“

„Netrep, keď vydajú povel, budeš s ním sedieť vo vrtuľníku. Lepšie by si spravila, keby si sa s ním trochu zoznámila, nech vieš, s kým máš do činenia.“

„Mal by si si nájsť babu, Orduño, lezieš mi na nervy.“

Zárate obďaleč uprene pozerá do mobilu. Nevie sa dočkať, kedy sa spustí akcia.

Keď sa vrátia na pracovisko, budú mať možnosť podrobne preskúmať nahrávku a prídu na to, ako identifikovať obeť a jej dvoch mučiteľov. Teraz je najdôležitejšie, aby zachránili život tej nešťastnej dievčine.

Stihli doraziť práve včas, keď jej muž s umelou rukou priložil šidlo k oku. Už predtým jej odrezal viečko, aby ho nemohla zavrieť, preto teraz znetvorená dievčina pripomína odhodenú bábiku. Muž vezme do druhej ruky kladivo. Akoby sa chystal udrieť ním do šidla a prepichnúť jej oko alebo jej ho vylúpnuť z jamky, no vtom sa obráti a nástroje znova odloží na stôl. Prichádza druhý muž, ten s maskou mexického zápasníka. Elena sa musí odvrátiť, keď vezme šidlo zo stola, strčí ho dievčaťu do úst a silným úderom kladiva jej prerazí líce...

Je jeden z tých mužov jej syn Lucas? Je to ten s mexickou maskou? Výkriky dievčaťa sa jej zabodnú do mozgu. Aj keď tú myšlienku zaháňa, akosi sa za utrpenie toho dievčaťa cíti zodpovedná.

Tak veľmi sa sústreďí na svoju bolesť, že sa až strhne, keď začuje hlas Mariajo.

„Našla som zdroj. Myslím, že viem, odkiaľ vysielajú.“

Všetci sa zdvihnú ako jeden muž, keď Záratemu zazvoní telefón.

„Áno, ideme,“ povie do aparátu. „Navacerrada,“ oznámi ostatným.

Viac nemusí dodávať, všetci veľmi dobre vedia, ako budú v ten večer postupovať. Zatiaľ ide všetko podľa plánu.

Orduño ich odprevadí k vrtuľníku a zažela im šťastie. On zostane a bude čakať, či sa náhodou neobjaví iná lokalita, kde by bolo treba zasiahnuť, alebo aby o pár minút vyrazil na pomoc kolegom. Aj Buendía dostal správu a pravdepodobne práve teraz volá posily, aby sa dostavili na miesto určenia pozemnou cestou.

„Držte sa, kolegovia. Buďte opatrní,“ lúči sa s nimi Orduño.

Všetko je pripravené, muži sú na miestach, vrtuľníky pripravené na štart.

„Snažia sa zistiť presnú adresu. Za ako dlho dorazíme do Navacerrady?“ spýta sa Zárate jedného z pilotov.

„Je to približne šesťdesiat kilometrov, no musíme nabráť letovú rýchlosť, čiže osemnásť až dvadsať minút. Možno trochu menej.“

Vo vrtuľníku sedia Chesca a Zárate, dvaja piloti a traja kukláči. Druhý vrtuľník poletí za nimi s ďalšími mužmi. Keď dorazia, budú sa musieť rozhodnúť, či vstúpia do domu, alebo počkajú na posily. Všetko bude závisieť od rozhodnutia komisárky Blancovej. Hlavným kritériom bude, či dievča, ktoré mučia, je stále nažive, a či jej budú vedieť pomôcť. Riziku sa vystavia, len ak budú mať nejakú šancu na jej záchranu.

Elena sa stále vyhýba pohľadu na obrazovku. Zvuk jej stačí, aby si vedela predstaviť muky toho úbohého dievčaťa v moci dvoch mužov, toho s maskou a toho so železnou rukou. Nechce prerušiť Mariajo, ktorá vytrvalo pracuje, raz na chlapcovom počítači, potom zasa na druhom, ktorý k nemu pripojila. Približne vie, čo odborníčka na informačné technológie robí: sleduje IP adresy a postupne odhaľuje reťazec

šifrovaných domén, až sa dostane na začiatok. Napokon sa hekerka obráti a usmeje sa.

„Ulica Arcos, v Navacerrade.“

Elena v mobile lokalizuje miesto na mape.

„To je chatová oblasť.“

„Dáva to zmysel, sama si počula, ako tá nešťastnica kričí. Nemôžu to robiť v nejakom byte v centre, to by ich počuli susedia.“

Elena sa môže len modliť, aby tam kolegovia dorazili včas, oznámiť vrtuľníku presnú adresu a vyslať posily. Robí to pevným hlasom, tajac pritom panický strach, že keď zadržia tie dva zvery a strhnú im masky, zistí, že jeden z nich je Lucas. Jej stratený syn.

Zárate posúva pilotom pokyny, ktoré dostáva.

„Ulica Arcos, to je v severozápadnej časti obce, pri hoteli Arcipreste de Hita.“

Netuší, ako to nájdu, ale dôveruje zdvihnutému palcu jedného z pilotov.

„Povedali ti, či dievča žije?“ Chesca nedokáže skryť nepokoj.

„Zatiaľ nám neoznámili, že je mŕtva. Ak znova nezavolajú, po príchode na miesto ideme dnu.“

Súdny príkaz nepotrebujú: v prípade zjavného trestného činu a podozrenia, že v dome sa schyľuje k vražde, majú nielen právomoc, ale aj povinnosť vstúpiť na pozemok a zločinu zabrániť. Pilot zahlásí: „Šesť minút.“

Štvrtá kapitola

Dievča na obrazovke stratilo vedomie a mučiteľom sa to nepáči. Musia ho udržiavať pri plnom vedomí, aby si to tí, čo zaplatili, užili. Mariajo, ktorá po objavení miesta, odkiaľ sa vysielala, už veľa nezmôže, prvýkrát zvedavo pozrie na prenos.

„Zabili ju?“ vystraší sa.

„Myslím, že nie, teraz ju asi oživujú,“ odpovie Elena.

Obeti niečo pichli do ramena, aby ju priviedli k vedomiu.

„Úbohé dievča. Kam sme to dospeli, že čosi takéto je možné? Odporné svinstvo.“

Elena nereaguje, vie, že Mariajo pozná odpoveď. Vie, že nikto nemôže uniknúť zodpovednosti za to, čo sa deje vo svete, že by mohlo ísť o jeho vlastné dieťa, ktoré by zaujalo miesto ktoréhokoľvek z nich, tých, čo spôsobujú utrpenie, alebo, prečo nie, možno aj obete. Je ešte nažive?

Uplynulo osem rokov odo dňa, čo uniesli jej syna Lucasa. A len pár mesiacov odvtedy, čo Elena dostala video, na ktorom ju syn už v tínedžerskom veku žiadal, aby ho prestala hľadať. S nikým o tom videu nehovorila. Načo by o ňom povedala bývalému manželovi? Nie je lepšie, ak si myslí, že Lucas je už dávno mŕtvy? Nezdôverila sa ani kolegom z útvaru, ani Záratemu. Možno by jej povedali, že to bola halucinácia. Že mladík na videu nebol Lucas. Elena si urobila snímku

obrazovky, na ktorej je iba jej syn. Zvyšok zmizol z jej mobilu aj zo siete, len čo sa skončilo prehrávanie. Ona sa však nepotrebuje pozrieť na snímku znova a overovať si, že sa nemýli. Vryla sa jej do pamäti ako znamenie vypálené katom. Syna jej uniesla zločinecká organizácia, ktorá si hovorí Purpurová sieť a v temných a neodhaliteľných zákutiach internetu obchoduje so záznamami násilných výjavov. To video jej však odhalilo aj čosi desivejšie: niekedy počas svojho zajatia Lucas prešiel na stranu nepriateľa. Ako a prečo sa to stalo, na to Elena ešte neprišla, ale tie obrazy sa už stali súčasťou jej zlých snov. Rozosmiaty Lucas s nožom v ruke, pripravený trýzniť mladú ženu pripútanú na stoličke. Dievča s medovými očami plnými strachu. Chcel ju len mučiť alebo rovno zabiť? V jej snoch sa odohrávajú obe možnosti a Lucas s tým svojím sadistickým úsmevom a šílenými očami je vždy vykonávateľom. Odvtedy žije Elena len preto, aby rozložila Purpurovú sieť a našla syna.

Chatová oblasť sa rozprestiera v zalesnenom pásme a vrtuľník musí hľadať miesto na pristátie. Nájde ho približne dvesto metrov od domu, ktorý je ich cieľom. Keď sa k nemu policajti rozbehnú, vidia, ako susedia, vyplašení hlukom, vykurujú cez okná. Zásahová jednotka sa zastaví za plotom. Zárate volá Elene.

„Stojíme pri dverách, v dome neregistrujeme nijakú podozrivú aktivitu. Je dievča stále nažive?“

Elena sa pozrie na monitor, dievčina žije, ale určite by bola radšej, keby to tak nebolo. Muž v maske drží v rukách živého vtáka. Mariajo zhrozene vyvaľuje oči.

„To jej ho tam chce strčiť? Sú to hovädá, nemajú žiadne zábrany.“

O tom nepochybujú od momentu, čo začali sledovať prenos. Elena vie, že s rozkazom, ktorý vydá, vystaví život svojich ľudí do nebezpečenstva, ale nemá inú možnosť.

„Áno, Zárate, je nažive. Musíte vojsť do domu. Hneď!“

Keď Chesca, Zárate a zásahová jednotka vstúpia na pozemok, vnútri sa nič nedeje. Preverujú, či niekde nie je zapnutý bezpečnostný systém, ale nenachádzajú nič. Zásahovka ovláda svoju prácu dokonale a za menej ako minútu preveria vchody aj východy – jeden je v prednej časti domu a vedie do hlavnej haly, druhý vzadu vedie do kuchyne –, aby sa zorganizovali a minimalizovali riziko strát.

Veliteľ zabezpečuje posledné detaily. Zárate a päť mužov vojdú hlavným vchodom, Chesca a zvyšok budú kryť zadné dvere, a ak sa tadiaľ nikto nebude snažiť uniknúť, pripoja sa ku kolegom.

„Nabíja pištoľ,“ čuduje sa hekerka pred monitorom.

Budú ju chcieť zastreliť jednou ranou? Ani Mariajo, ani Elena to nečakali, zdá sa im to ako sladké vykúpenie v porovnaní so všetkým, čo jej doteraz vykonali.

Elena prežíva chvíle neistoty. V duchu sa pýta, či budú jej muži v bezpečí, či stihnú dievča zachrániť, či za mexickou maskou bude jej syn Lucas, hoci by ju neprekvapilo, keby zakrývala tvár poďobanú od kiahní, ktorú toľko rokov hľadá.

Muž, ktorý nabil pištoľ – ten s prostetickou rukou –, namieril na hlavu dievčaťa. Mariajo a Elena zadržia dych, ale mučiteľ skloní zbraň a zmizne z obrazu.

„Všimla si si, ako často sa niečo chystajú urobiť, napríklad to s tým šidlom alebo toto, a v poslednej chvíli sa stiahnu?“ podotkne Elena.

„Prečo asi?“ súhlasí Mariajo.

„Určite nie z ohľaduplnosti.“

Pred chatou v Guadarrame sú všetci na svojich miestach. Na povel veliteľa vyrazia dvere a vojdú do domu. Nijaký protiútok neprichádza, objavia iba staršiu pani, ktorá na nich hľadí s hrôzou v očiach.

„Nehýbte sa, ruky za hlavu,“ kričí na ňu Zárate. „Kto je ešte v dome?“

„Môj manžel, ale pred chvíľou si šiel ľahnúť,“ odpovedá rozochvene. „Berie tabletky na spanie, ani hluk ho nezo-
budí.“

Zásahovka vstúpi dnu s odistenými zbraňami. Počujú, ako Chesca zozadu vošla do kuchyne. Veliteľ špeciálnej jednotky spustí ruku s pištoľou.

„Nikto tu nie je.“

Záratemu to nestačí.

„Je tu pivnica?“

„Nie, iba prízemie a horné poschodie,“ vystrašená stará dáma sa posadí do kresla a neodtráha zrak od policajtov, ktorí jej vtrhli do domu.

„A počítač?“

„Mám ho pokazený, dnešnú epizódu *Puente Viejo* som pozerala na tablete.“

Elena hľadá na obrazovku ako priklincovaná, odtiahne telefón od ucha.

„Nič, Mariajo, zbabrali sme to.“

Hekerka nerozumie. Výraz sa jej zmení, teraz už niet nádeje, obáva sa, čo si tá chudinka bude musieť vytrpieť, a ona tomu nebola schopná zabrániť.

„Ale bola tam.“

Viac nepovie. V tom momente sa na obrazovke opäť objaví muž s mexickou maskou. Teraz on drží v ruke pištoľ. Rozhodne pristúpi k dievčine a oprie jej hlavu o hrud', tesne pri srdci. A vystrelí. Úder je taký silný, že mladá, v okamihu mŕtva žena padá na chrbát. Mariajo hľadá na monitor a trvá jej pár sekúnd, kým sa zmôže na slovo.

„Neviem, ako ma dokázali oklamať. Dostaneme ich, za každú cenu,“ prisahá sama sebe.

„Pôjdem si pohovoriť s rodičmi toho chlapca.“

Elena vstáva a na konci so silami opúšťa miestnosť. Až teraz si všimla, že na stene je plagát ako ten, ktorý v Lucasovej izbe zavesil jej bývalý manžel Abel, keď mal chlapec päť rokov. Je na ňom basketbalový hráč, plavovlasý beloch v zelenom drese s číslom 33. Volá sa Bird, vták. Spomenie si na vtáka, ktorým mučili dievčinu, bol zvláštny, modrý. Dá pokyn, aby chlapca previezli na policajnú stanicu, teraz nemá energiu hovoriť s ním, mala by pocit, že sa rozpráva s vlastným synom.

Piata kapitola

Ani jeden z nich v noci nespal dobre. Elena a Mariajo pre hrôzu, ktorú zažili, a pre pocit zlyhania, Chesca, Orduño a Zárate z frustrácie, že nedokázali zasiahnuť, Buendía preto-
že zostal čakať bez možnosti pomôcť kolegom. Ani Daniel, Sandra, Soledad a Alberto nemali pokojnú noc, z rodiny zostali trosky.

Rumunský čašník Juanito priniesol ráno Elene chlebič s paradajkami a v jej unavenom výraze videl stopy po bezsennej noci.

„V esúvečku na parkovisku, pani komisárka?“

„To by sa mi bolo viac páčilo, Juanito. Nie, pracovná noc. Veľmi nepríjemná. Oveľa radšej by som ju bola strávila na parkovisku u Didího, tomu ver.“

„Ak niekedy v noci zavoláte mne, som schopný požičať si najväčší Land Rover, aký majú, aby ste sa uvoľnili.“

„To je od teba veľmi milé,“ zasmiala sa komisárka.

„Urobil by som to pre vás, nie pre seba,“ odvetil šibalsky.
„Každý deň si odkladám polovicu prepitného, aby som nebol plonkový, keď sa raz rozhodnete.“

„Dohodnuté, potom ti zavolám. Ale buď trpezlivý, pochybujem, že to bude tento rok, a možno ani ten ďalší. Včera hral Real Madrid, však?“

„Nekazme si náladu, pani komisárka. Hrajú zle, ako vždy, ale ako vždy vyhrávajú. Ja tuším emigrujem, aby som ich už nikdy nemusel vidieť hrať.“

„Nikam nechod, neprežila by som to tu bez teba. Navyše by si ich mal aj tak stále na očiach, vyskakujú aj zo skrine. No, daj mi jednu grappu.“

„Klin klinom, ako sa hovorí. Len pozor, aby moja ponuka nevyšla navnivoč, pani komisárka.“

„Vyjsť navnivoč, klin klinom?“ usmeje sa Elena. „Kto ťa učí hovoriť po španielsky? Paco Martínez Soria?“

Sú dni, keď Elena Blanco vie už od rána, že jediný okamih, ktorý bude stáť za to, je ráno strávené s Juanitom. Zaslúži si štedré pitné.

Po príchode do útvaru na ulici Barquillo sa dozvie, že na ňu čakajú rodičia Daniela, tínedžera z Rivasu.

„A chlapec?“

„Museli sme ho na noc previezť do zariadenia pre mladistvých, ale už je na ceste.“

Elena sa cez jednostranne priehľadné zrkadlo pozrie na rodičov. Sú zmätení a zdeptaní, čo je prirodzené, ale čím si sa odlišujú: na tvári Soledad prevláda smútok, v Albertovej hnev. Na pohľad obyčajní ľudia – v skutočnosti nimi aj sú –, nie sú to rodičia monštra. Ona o tom niečo vie.

„Som Elena Blanco, komisárka a veliteľka Útvaru kriminálneho vyšetrovania. Dobré ráno.“

„Kde je môj syn?“ Soledad sa okamžite postaví. Matka vždy chráni svoje dieťa, bez ohľadu na to, z čoho ho obviňujú.

„Práve ho sem vezú. Mal by byť v poriadku,“ snaží sa rodičov upokojiť, no v duchu ich ľutuje.

„Ako môže byť v poriadku, keď strávil noc ani neviem kde?“ odváži sa spýtať matka.

„Určite je na tom lepšie ako obeť divadla, ktoré si zaplatil. Tá dievčina si prešla peklom, kým zomrela,“ odpovie komisárka kruto. „Čo váš syn urobil, je veľmi vážne.“

„Myslíte si, že to neviem? Hanbím sa, celú noc som nezažmúril oko,“ ozval sa Alberto a na chvíľu sa zdá, že absolútne neodpustiteľnou časťou celej situácie je narušenie jeho spánku.

„Môj syn s tým nemá nič spoločné, pani komisárka,“ vyhlási Soledad. „Na tú stránku sa dostal čírou náhodou. Je hanba, kam sa dá dnes na internete zablúdiť.“

„Za prístup na tieto stránky treba zaplatiť nemalú sumu peňazí. Nedostanete sa tam náhodou,“ vysvetľuje komisárka.

„Môj syn za to zaplatil?“ čuduje sa žena.

„Považujeme to za fakt, je to jediný spôsob, ako sa ten odkaz dá otvoriť.“

„Má šestnásť rokov, kde by vzal peniaze? Určite sa mýlite.“ Matka sa chytá každej slamky.

„Nie, nie je to omyl.“ Alberto skloní hlavu. „Už niekoľko týždňov si všímam čudné výbery z môjho účtu.“

Soledad sa naňho obráti celá zmätená, vykoľajená.

„A prečo si mi nič nepovedal?“

„Výbery išli cez tvoju kartu. Myslel som si, že pripravuješ nejakú cestu na naše výročie. Nechcel som ti skaziť prekvapenie.“

Elena hľadá na rodičov, ich pokojný život včera večer explodoval. Budú sa chcieť navzájom ospravedlniť, vyviníť sa, nehľadať chybu v partnerovi, ale pravdepodobne sa im to nepodarí. Jeden z dvojice sa pokúsi byť pri svojom synovi za každých okolností, napriek všetkým prekážkam, zatiaľ čo ten druhý uvidí len príšeru, ktorú sám vychoval. Elena sa s manželom rozviedla dva roky po Lucasovom zmiznutí. Abel chcel začať odznova, besnel z jej posadnutosti. Prácu novinára zavesil na klinec a presťahoval sa do mestečka Urueña v provincii

Valladolid. Býva s veľmi mladou Brazílčankou, venuje sa výrobe vína a zdá sa, že je šťastný.

A presne to mu Elena má za zlé: že napriek tej hrôze je šťastný, že hodil uterák do ringu, že pokladá syna za mŕtveho, aj keď o tom nemajú ani jediný dôkaz, iba štatistické údaje, že v prípade únosu člena rodiny po mesiaci už netreba živiť nádej. Nepovedala mu, že Lucas je nažive. Nevmietla mu do tváre, že mala pravdu. Možno to robí, aby ochránila Abela pred hroznou pravdou, ktorú sa zdráha vysloviť, ale každú noc ju vída v desivých farbách, zvestovanú hromovými hlasmi, ktoré jej búsia v hlave. Hlasmi, ktoré hovoria, že jej syn je psychopat. Alebo možno mlčí, pretože chce zostať sama so svojou bolesťou, ako aj vždy bola. Vie, že by mu to mala povedať, veď je jeho otec. A vie aj to, že mu to nepovie.

Mlčky hľadí na zlomených rodičov a vidí seba a Abela, ako sa snažia dýchať ten istý vzduch a zvládať nešťastie ako dobrý tím. Nedokázali to. Ani Alberto a Soledad to nedokážu. Ale Elena nie je manželská poradkyňa, je policajná vyšetrovatelka. Jej práca spočíva v tom, aby zabránila iným dievčatám prejsť si tým, čím si prešlo včera to tmavovlasé dievča. Čo sa stane s nimi dvoma a aká budúcnosť ich čaká, to nie je jej vec.

„Teraz sem privedú Daniela. Ak chcete, môžete si jeho výpoveď vypočuť cez monitor vo vedľajšej miestnosti.“

„Nemôžeme sa s ním najprv porozprávať?“ prosí matka plačlivým hlasom.

„Keď skončíme. Keď skončíme, pustím vás k nemu, aby ste sa stretli. Váš syn je mladistvý, nemusíte sa obávať.“

„Môj syn je monštrum,“ zašepká na prekvapenie všetkých Alberto.

Šiesta kapitola

Chescu poverili, aby odviedla Danielových rodičov do druhej miestnosti. Buendía, Zárate a Orduño sa v zasadačke útvary cez monitor tiež zúčastnia na vypočúvaní. Mariajo ide s Eleonou, aby zodpovedala akékoľvek technické otázky, ktoré by sa vyskytli.

„Musí vedieť, že sme tu, že sme ho nenechali samého,“ žiada matka.

„Ak bude vedieť, že ho počujete, nebude hovoriť slobodne. Neskôr ho uvidíte.“

Chesca im ponúkne kávu, obaja odmietnu. Nemôže sa ubrániť, aby na nich nehľadela s istou dávkou opovrhnutia, akoby boli vinní za to, čo urobil ich syn, nie, zháči sa, každý človek je sám zodpovedný za svoje činy. Ostatní nech sa starajú o svoje.

„Čo mu môže hroziť?“ spýta sa s úzkosťou v hlase Alberto.

„My nie sme sudcovia, iba policajti.“

Vie, že ho tým nepoteší, ani neupokojí. Bolo by lepšie, keby s nimi zostal Orduño, vždy bol viac empatický.

Daniel sa vôbec neodlišuje od iných chlapcov v jeho veku. Nosí džínsy a tričko s logom americkej značky piva, má kuče-

ravé blond vlasy, je vysoký. Určite má veľa priateľov a medzi dievčatami je obľúbený. Je nervózny, ale nie až tak, ako by človek očakával. V rámci možností sa dokáže ovládať. Elena v ňom vidí tínedžera, akým by bol aj Lucas, keby mu muž s poďobanou tvárou neublížil.

„Spal si?“ Elena chce byť k nemu milá, tak ako by si želala, aby bol niekto milý k jej synovi, keby na to prišlo.

„Najprv nie, potom som odkvácol. Môžem sa napiť?“

Elena ukáže na vodovod v kúte miestnosti. Daniel vypije dva poháre.

„Rodičia tu nie sú?“

„Uvidíš ich, keď nadíde správny čas.“

Daniel sa neháda, sadne si. Zvedavo sa pozerá na Mariajo, ktorá v krémovej pletenej veste a s okuliarmi na šnúrke okolo krku dnes vyzerá ešte väčšmi než zvyčajne ako stará mama. Daniel vie, že napriek neškodnému výzoru je jeho nepriateľkou, ktorá môže rozmetať akýkoľvek dôkaz o jeho nevine.

Je čas začať.

„Daniel, nemá cenu, aby si nám klamal,“ ide Elena priamo k veci. „Keď sme prišli včera večer k tebe domov, pozeral si, ako mučia to dievča.“

„To je lož!“ bráni sa. „Na tú stránku som sa dostal čírou náhodou. Nevedel som, čo tam je. A potom som si myslel, že je to *fake*, že je všetko zinscenované, že je to nejaké predstavenie. Určite sa nič nestalo, odišla po vlastných.“

„Nie, Daniel, neodišla po vlastných.“

Elena sa pozrie na Mariajo, vie, že túto naivnú obranu rozoberie na súčiastky.

„Máš prezývku Larry33? Bežne ju používaš na stránke Amino, kde píšeš o anime a videohrách.“

„Áno, ale na tom nie je nič zlé.“ Chlapec na ňu nechápavo hľadí.

„Je to zlé, ak rovnakú prezývku používaš aj na pripojenie k Purpurovej sieti. A tam už nejde o komiksy, Daniel.“

„Určite existujú stovky takých Larry33 na svete, je to podľa Larryho Birda z basketbalového klubu Celtics.“

„To je možné, ale včera bol k Purpurovej sieti pripojený iba jeden – ty,“ Mariajo ignoruje jeho námietky.

Je to iba šesťnásťročný pubertiak, ktorý urobil neodpustiteľnú chybu a dostal sa do úzkych, hoci s ním nestrávil ani dve minúty. Znova je na rade Elena.

„Daniel, vieme, že si neplnoletý, takže sa ti nič nestane. A myslím, že to vieš aj ty. Ale musíš nám pomôcť a povedať nám, ako si sa s nimi skontaktoval, kde a ako si im previedol peniaze, kto ťa upozornil na deň, keď sa bude konať prenos.“

„Neviem nič. Dostal som sa na tú stránku náhodou.“

„Klameš!“

V miestnosti, v ktorej rodičia všetko sledujú, sa Soledad pomrví.

„Ak Daniel hovorí, že to bolo náhodou, tak to tak aj bolo. Zaobchádzajú s ním, akoby bol vrah, čo nie je. To treba zastaviť, rozumiete mi?“

Chesca sa na ňu bez záujmu pozrie.

„Nie sme tu na to, aby sme niečo zastavovali, ale aby sme sledovali, čo hovorí váš syn. Vypočúvanie bude pokračovať.“

„Alberto, povedz niečo,“ obráti sa na manžela.

„Si si istá, že je nevinný? Pretože ja nie.“

Soledad naňho zlostne pozrie, akoby pochybovať bolo ne miestne, akoby sa aj on stal jej nepriateľom. Na to je podľa nej ešte priskoro. Neberie do úvahy glorifikáciu násilia v dnešnej dobe, ani fakt, že je veľmi ľahké padnúť do jeho osídel. Pohľad matky na syna je jasný. Neexistuje kontext ani šum okolia. Syn je jedinečný úkaz, ako v laboratóriu, dokonalý proto-

typ chránený vo svojej bubline. Zlomyseľnosť sveta sa vznáša všade navôkol, no ich vzorného syna sa vôbec netýka.

Daniel sa navonok dal dokopy, prekonal prvý moment paniky a rozhodol sa mlčať. Nebude odpovedať na žiadne ďalšie otázky a ospravedlňovať sa bude rovnakou mantrou: dostal sa na stránku náhodou a o nijakej Purpurovej sieti, ani o vraždách, mučení a podobných veciach nič nevie.

Veľmi rýchlo dospieva. Všetko toto mu poslúži, aby sa niečo naučil, len nikto nevie, či to bude na niečo dobré. Elena si uvedomuje, že Lucas musel prejsť rovnakým procesom: nevinnosť stratil, len čo vyletel z ochrannej kukly, ktorú mu poskytovali jeho rodičia – byt na Plaza Mayor, prázdniny u starej mamy. Zhrubol, aby prežil.

Komisárka prekvapujúco ukončuje vypočúvanie.

„Prichádzaš o možnosť zachrániť iné dievčatá, o tom nepochybuj. Možno raz, a ten deň nie je ďaleko, to oľutuješ.“

Daniel nezmení postoj, zostáva chladný. Nič, čo by sa nedalo očakávať od chlapca, ktorý časť svojho voľného času venuje sledovaniu popráv v priamom prenose.

Vonku naňho čaká matka. Objíme ho.

„A otec?“ pýta sa Daniel.

„Ostal so Sandrou,“ klame Soledad. „Bola veľmi nervózna a nemohli sme ju nechať osamote.“

Alberto stále sedí v druhej miestnosti. Je presvedčený, že urobil chybu, keď si neprišiel objať syna, ale nemohol. Nedokáže predstierať, že je všetko v poriadku.

Siedma kapitola

Elenini kolegovia analyzovali video z mučenia sekundu po sekunde. Mariajo zaznamenala všetko, čo sa dialo od chvíle, keď sa pripojila na Danielov počítač. Pri obrazovke upustili od súcitu a zdržanlivosti, potlačili empatiu k dievčaťu, ktoré bolo umučené na smrť, pretože museli nájsť hoci aj najmenší náznak, ktorý by im prezradil, kto boli tí maskovaní muži a kde ten zločin spáchali.

Mariajo sa ospravedlňuje, aj keď jej nikto nič nevyčíta. Cíti sa vinná, že sa chytila do pasce šifrovaného reťazenia IP adries. Myslela si, že objavila zdroj, ale finálna adresa bola opäť iba krycia. Páchatelia použili tablet starej ženy z Navacerrady ako kamufláž na zakrytie vlastnej identity a teraz Mariajo začína uvažovať, že možno vek si vyberá daň, že sa asi predsa len nedá byť hekerkou v šesťdesiatke. No je hrdá a tvrdí, že urobí všetko, čo bude v jej silách, aby napravila chybu zo včerajška.

„Nahrala som tvár dievčaťa do viacerých programov, ale cez krv a s bolestným výrazom je identifikácia náročná. Skúšam nájsť nejaký čistý záber ucha, možno to pomôže.“

„Tetovanie? Včera som si nijaké nevšimla.“

„Nie, žiadne. Tým by som začala.“

Elena si uvedomuje, že zaujatosť a technické zručnosti jej kolegyne nemajú nič spoločné s obrazom milej starej dámy,

nemala by pochybovať o jej schopnostiach vykonávať svoje povolanie.

„Dobre, Mariajo, počkáme na výsledky. Čo ešte máme?“ obráti sa na ostatných.

„Modrý vták. Netuším, či je ich veľa,“ poznamená Buendía. „Snažím sa nájsť ornitológa, ktorý by mi povedal viac. Možno budeme mať šťastie a je to typický druh pre niektorú oblasť.“

„Ja som takého určite nikdy nevidela,“ ozve sa Chesca. „A to som pred rokmi mala priateľa, ktorý sa zaujímal o vtáky. Niekedy ma zobral na celý víkend do hôr a pozorovali sme ich ďalekohľadom.“

„Určite ste robili aj niečo iné,“ ironizuje Orduño.

„O tom ti rozprávať nebudem.“

„Dobre, nerozptyľujte sa,“ zahriakne ich Elena. „Čo ste ešte zistili?“

Orduño hľadá miesto na zázname, keď sa objaví maskovaný muž s umelou rukou.

„Tu.“

Nikto nevie, o čom hovorí.

„Nevidíte to? Svetlo sa na sekundu zmení,“ vysvetľuje. „Neviem, či sa otvorili dvere, alebo je tam nejaké okno, ktoré na zábere nevidieť.“

Elena požiada Mariajo, aby prebehla ten úsek znova. Orduño má pravdu. Okamih predtým, než vstúpi muž s umelou rukou, vidieť krátky záblesk. Intenzita svetla, vrhajúceho na zem tieň stoličky, na ktorej mučili dievča, je vyššia, vidieť aj siluetu muža s mexickou maskou.

„Nezdá sa, že by svetelný zdroj bol prirodzený,“ uvažuje nahlas Buendía. „Možno je to nejaký reflektor.“

„Je to blesk,“ potvrdí jednoznačne Elena. „Pozrite sa na kuklu a tričko muža s umelou rukou.“

Mariajo zväčší snímku. Kukla aj oblečenie muža sú čierne, ťažko niečo rozpoznať, no pri vyššom kontraste sa čosi objaví: je mokrý. Na pleciach sa mu trbliecu kvapky vody, na bavlnenej kukle takisto.

„Pršalo,“ vyhlási Chesca. „Bola búrka.“

„Kanál, na ktorom vysielali zápas Ligy majstrov, je španielsky,“ pripomenie Zárata. „Určite to bolo okolo deväť dvadsaťpäť večer.“

„Zavolaj do meteorologického ústavu,“ prikáže Elena Orduňovi. „Zisti, kde v Španielsku pršalo včera v noci o tomto čase. Čo môžeme vydedukovať z protézy, ktorú má na ruke?“

„Nie veľa,“ vyhrkne Zárata. „Práve som hovoril s jedným ortopédom, ktorý mi vysvetlil, že ak nejde o palec, zrejme stratili pohyblivosť prsty. Vraj nechápu, prečo sú z kovu a prečo nepoužili jednoducho protézu, ktorá by imitovala ľudskú pokožku.“

„Predpokladám, že dôvodom bola jeho profesia. Ak sa živíš mučením, je strašidelnejšie, keď ťa prezývajú Železná ruka, a nie Plastový kýpeť,“ zavtipkuje Chesca.

„Áno, to je možné,“ uznáva Zárata.

Elena hneď nato ukončí poradu, pretože musí ísť za Renterom a podať mu priebežnú správu o vyšetrovaní. Predpokladá, že si to za nedostatočné výsledky pekne vypije. Minimálne podľa toho, že ju riaditeľ nezavolať do luxusnej reštaurácie ako zvyčajne, ale do svojej kancelárie na ulici Miguela Ángela.

„Máte čo robiť. Treba zistiť všetko o tom modrom vtákoví, preveriť, kde bola v Španielsku búrka, a ešte niečo, o čom sme nehovorili: je to mŕtvola dievčaťa, ktorá sa môže objaviť kdekoľvek, musíme ju nájsť. Danielovi rodičia odišli?“

„Nateraz sme ich poslali domov, ale s tým, že sa okamžite dostavia, ak ich vyzveme,“ odpovie Chesca. „Matka stále

nechce pripustiť, že jej syn je zločinec, chce na nás všetkých podať žalobu a odviesť si svoje dieťa.“

„Tak, všetci do práce,“ rozlúči sa Elena.

Nechce hovoriť s kolegami o Danielovom osude ani o postoji jeho rodičov. Nechce analyzovať, čo ho mohlo prilákať k extrémnemu násiliu Purpurovej siete, bojí sa totiž, že by mimovoľne hľadala dôvod, ako ho ospravedlniť. Musí si stále pripomínať, že v celom tomto prípade nie je hlavnou obeťou Daniel: je tu neznáma, na smrť umučená dievčina, ktorú niekde pohodili. Predovšetkým jej by mala venovať svoju pozornosť.

Renterova pracovňa má prinajmenšom päťdesiat štvorcových metrov a vlastnú kúpeľňu. Nábytok je starý, ale luxusný, na stene visí obraz, zrejme od Sorollu. Podľa toho, ako Elena pozná svojho nadriadeného, neverí, že by šlo o kópiu. Policajný riaditeľ ju nečaká za stolom, ale na pohovke určenej pre dôverné návštevy. Zabezpečil, aby im zriadenec priniesol kávu a ešte niečo špeciálne pre ňu.

„Čo povieš? Aby si ma neohovorila, že na teba nemyslím. Minule som si šiel kúpiť víno a uvidel som túto grappu v obchode na ulici Ortega y Gasset, bola drahá, ale je to skvelý výber. Už si ju niekedy ochutnala?“

Grappa s nálepkou Carpenè Malvolti Fine Vecchia Riserva pochádzala z Conegliana z benátskeho regiónu. Veľmi dobrá, no Elena by uprednostnila skôr iný produkt z týchto liehovarov, ktorý sa rovnako ako prosecco vyrába na báze hrozna.

„Je vynikajúca.“

„Veď by aj mala byť – za tie peniaze. Kúpil som dve fľašky, tú druhú si vezmeš so sebou. Nuž ale, ako asi tušíš, nezavolať som ťa, aby si vychutnávala grappu, na to si nájdeme aj príhodnejšiu chvíľu. Tak hovor, ako to včera šlo.“

Ak sú do akcie nasadené vrtuľníky s posádkou – a v zálohe sú ďalšie dva – plus väčší počet zásahových jednotiek, desať služobných vozidiel, ak sa poškodí vstupná brána do chaty staršieho manželského páru v Navacerrade, čo vyvolá spoločenský rozruch, treba všetko riadne vysvetliť, aj keď ide o veliteľku Útvary kriminálneho vyšetrovania, teda jednotku s veľkou autonómiou a vysokým hodnotením v španielskej polícii.

„Bol to jediný chybný krok v rozsiahlej operácii, Rentero. No opäť sme sa dostali o krok bližšie k rozloženiu Purpurovej siete. Keby si videl to divadlo, ktoré predviedli včera, keď vysielali ten zápas, vôbec by si nepochyboval, že akékoľvek vynaložené peniaze sú proti tomu nič. Dievča najprv mučili a potom zabili, a to nemala viac ako osemnásť či devätnásť rokov.“

Rentero podvedome zvráťí tvár.

„Vieme, o koho ide?“

„Ešte nie, ale zistíme to.“

„Súvisí to s videami, čo ste našli v kauze tých cigánskych neviest?“

„Áno, už dva mesiace sa snažíme objaviť tie videá na utajených stránkach na internete.“

„Svet sa rúti do pekla, Elena,“ poznamená trpkou Rentero, neschopný pochopiť, ako dovolili tomuto digitálnemu svetu fungujúcemu mimo zákona, aby nadobudol rozmery monštra, ktoré nikto nedokáže zastaviť.

„Konečne sa nám podarilo identifikovať jedného zo sledovateľov, šestnásťročného chlapca menom Daniel Robles.“

„Šestnásť rokov a už s takými zvrhými chúťkami. Aká budúcnosť nás čaká?“

„Hekli sme sa do jeho ADSL a včera sme pochopili, že sa pripravuje niečo naozaj veľké. Nedokázali sme tomu zabrániť, ale musíme pokračovať, Rentero.“